

A.C. Baantjer

De Cock

en de moord in extase

De Fontein

1

‘Stommerik, idioot.’

Richard van Slooten trok wild de grijze bivakmuts van zijn hoofd. Zijn hele lijf sidderde van woede. Zijn gezicht zag rood en zijn groene ogen vlamden. ‘Was dat nu nodig?’ brulde hij. ‘Als die vent doodgaat, hebben wij een moord op ons geweten.’ Peter reageerde niet. Hij stuurde de snelle Alfa Romeo de Wibautstraat in, manoeuvreerde de wagen handig langs een rij auto’s in file, negeerde bij de Ruijschstraat het rode licht en raasde in de richting van het Amstelstation. Eerst op de Gooiseweg blikte hij even opzij.

‘Hij had me herkend,’ zei hij kort.

‘Wie?’

‘Die vent van de geldwagen.’

Richard draaide zich half naar hem toe. ‘Dat is toch verdomme geen reden om hem zomaar van dichtbij voor zijn knar te schieten?’ Peter snoof. Zijn neusvleugels trilden.

‘Wat wil je dan?’ riep hij verbeterd. ‘Dat onmiddellijk de hele prinsemarij achter ons aan zit?’ Hij gebaarde met zijn duim over zijn schouder naar de stapel linnen zakken op de achterbank van de wagen. ‘Wat hebben we dan nog aan geld? Niets, helemaal niets. Inleveren. En dan jaren de bak in.’

Richard van Slooten schudde vertwijfeld zijn hoofd.

‘Het is je eigen stomme schuld. Waarom hield je verdomme niet je muts op je kop?’

Peter klemde zijn handen vaster om het stuur.

‘Ik zweette,’ reageerde hij uiterlijk kalm. ‘Die geldzakken waren loodzwaar en dat wollen ding kriebelde in mijn nek. Daar kan ik niet tegen. Bovendien belemmerde het mijn uitzicht.’

Richard perste zijn lippen op elkaar.

‘Idioot. Ik had nooit met jou in zee moeten gaan. Mijn moeder had mij al gewaarschuwd. Je bent een zenuwlijder. Een revolvergek... een maniak.’

Peter grijnsde voor zich uit. Het was een vreemde, wat verwrongen grijns, die aan zijn knappe uiterlijk een bijna duivelse expressie gaf. ‘Voorlopig... voorlopig heb jij door die idioot een berg geld, een hele berg geld. Denk je eens in wat je daar allemaal mee kunt doen. Wat je daar allemaal voor kunt kopen.’ Hij zweeg even, trapte het gaspedaal wat dieper in. ‘Die andere kar staat in Duivendrecht?’

Richard knikte.

‘Op een stil stuk van de Wenckebachweg. Er is daar een soort grasveldje. Je kunt deze wagen er zo naast zetten en overladen.’ ‘Getankt?’

Richard reageerde ongemeen fel. ‘Natuurlijk getankt, idioot.’ De woede over het abrupt neerschieten van de geldtransporteur kroop weer in zijn bloed. Hij hield niet van bruto geweld. Hij had dat consequent vermeden en al zijn zaakjes steeds geweldloos opgeknapt. Het was ook niet in het draaiboek opgenomen. Ze zouden het geldtransport overvallen met durf en lef, maar zonder geweld, in welke vorm ook. Daar waren vooraf keiharde afspraken over gemaakt. De revolver van Peter diende als een argument. Meer niet. Een dwingend argument om geen weerstand aan hen te bieden. Maar het wapen zou niet worden gebruikt, onder geen enkele omstandigheid.

Peter joeg de wagen over de weg. Het gefoeter van Richard liet hem koud. Met dat sentimentele gedoe had hij niets te maken. Hij had over zijn crimineel handwerk zo zijn eigen ideeën. Obstaten ruimde men uit de weg. Met alle middelen... desnoods met een revolver.

Hij wierp een verholen blik opzij naar Richard, die met een bleek gezicht strak voor zich uit staaarde. Nog geen uur geleden had hij in die jongen een goede medewerker gezien, een betrouwbare compagnon om snel rijk te worden. Hij grinnikte wat voor zich uit. Hij was het toch niet. Die jongen had een te weke kin.

Bij Duivendrecht koos hij de rechter rijstrook, gleeed de brug over en draaide naar de Wenckebachweg.

‘Wat is het voor een wagen?’

‘Een blauwe Jaguar.’

‘Heb je hem geprobeerd?’

Richard knikte met een stug gezicht. ‘Het ding vliegt over de weg. Er is geen Porsche van de rijkspolitie die je bijhoudt.’

‘Nummerplaten verwisseld?’

Richard draaide zich met een ruk opzij. ‘Dat hadden we toch afgesproken,’ snauwde hij.

Peter stak zijn linkerhand sussend omhoog. ‘Ik controleer maar even. Voor alle zekerheid. Ik heb toch nooit eerder met je samengewerkt.’

Richard ademde zwaar. ‘Ik,’ snauwde hij, ‘ik ben gewend mij aan gemaakte afspraken te houden. Jij blijktbaar niet. Jij schiet...’

Hij stakte plotseling. Ineens zat hij rechtop. Zijn adamsappel wipte op en neer. ‘Rij door.’ Zijn stem sloeg over. ‘Rij door, daar staat een politiewagen.’

‘Waar?’

‘Bij de Jaguar.’

Peter vloekte. Een zenuwtrek zwiepte over zijn wang. Hij schakelde verkeerd en met een loeiende motor stooft de rode Alfa Romeo voorbij. De agent, die met een notitieboekje in de hand achter de blauwe Jaguar stond, keek geschrokken op.

Richard blikte door de achterraut. ‘Ze hebben ons gezien,’ hijgde hij. ‘Het nummer van deze kar is natuurlijk allang doorgegeven.’

Peter vloekte opnieuw. Hartgrondig. Met een verbeterd trek om zijn mond verhoogde hij de snelheid van de Alfa Romeo. Op het nippertje ontweek hij een kolossale vrachtauto die van het industrieterrein kwam. Wild draaiend aan het stuur haalde hij de wagen uit de slip.

Aan het einde van de Wenckebachweg, uit een asgrauwe hemel, doemden de zes witte torens van de Bijlmerbajes op.

Peter zag de contouren niet. Hij hield zijn blik strak op de weg gericht. Elke vezel van zijn spieren was gespannen. Zijn scherp gesneden gezicht leek een stalen masker. ‘Komen ze achter ons aan?’

Richard keek achterom. De angst van de slip lag nog in zijn ogen. ‘Ik hoor wel de sirene, maar ik zie nog niets.’ Zijn stem trilde. ‘We hebben wat voorsprong.’

Kort voor de steile muren van de Bijlmerbajes trok Peter de rode Alfa Romeo met een scherpe bocht naar rechts in de richting van

het oude gebouw van Rath & Doodeheefver. Het chassis kreunde en de banden gierden over de losse klinkers van de weg.

In de bocht tuimelde Richard tegen hem op.

‘Waar ga je heen?’ riep hij geschrokken.

‘Naar het eind van de Duivendrechtsekade. En dan terug naar de Wenckebachweg.’

Richard staarde hem verbijsterd aan. ‘De Wenckebachweg?’

Peter knikte. ‘Naar de Jaguar.’

‘Je bent gek.’

Peter grijnsde en opnieuw werden de duivelse trekken in zijn gelaat zichtbaar. ‘Ik ben niet gek,’ reageerde hij snuivend. ‘Daar kom je nog wel achter.’ Het klonk cynisch, met een dreigende ondertoon. ‘Als we uit het zicht van die politiewagen kunnen blijven, is dat onze enige kans. Binnen een paar minuten is deze omgeving vol met politiewagens, die allemaal uitkijken naar... een rode Alfa Romeo.’ Zijn gezicht ontspande. Hij lachte bijna vrolijk. ‘Die mogen ze vinden... maar zonder ons.’ Hij wuifde naar de achterbank. ‘En zonder de poen.’

Richard schudde vertwijfeld zijn hoofd. ‘Die Jaguar is genoteerd. Je hebt het zelf gezien. Die diender stond erbij.’

Peter knikte. ‘Maar voor ze er achterkomen dat die Jaguar is verdwenen, zijn wij allang uit het gedrang.’ Hij blikte opzij. ‘Heb je de sleutels?’

Richard tastte in een zijzak van zijn colbert. ‘We zullen toch nog een keer van wagen moeten verwisselen,’ sprak hij bezorgd.

Peter antwoordde niet. Hij ranselde de rode Alfa Romeo over de slechte bestrating van de Duivendrechtsekade. Op ongeveer honderd meter voor de brug stopte hij rechts in de berm.

‘Haal de Jaguar hierheen,’ gebod hij.

Richard van Slooten opende wat aarzelend het portier. ‘En als er dienders bij staan?’

Het gezicht van Peter werd rood. ‘Er staan geen dienders meer,’ snauwde hij woedend. ‘Dat heb je toch gezien? Die zitten achter ons aan.’

Richard klapte het portier achter zich dicht en rende weg. In nog geen twee minuten was hij terug en draaide de zware Jaguar naast de Alfa Romeo.

Hijgend en steunend laadden zij de geldzakken over. In de verte loeiden sirenes van politiewagens. Het geluid tintelde op de uiteinden van hun zenuwen. Klam zweet parelde op hun voorhoofd. Toen de laatste zak was overgeladen, sprongen ze in de Jaguar. Peter aan het stuur. Steentjes spatten uit het wegdek toen de wagen snel wegtrok.

Rechercheur De Cock van het oude politiebureau aan de Amsterdamse Warmoesstraat siste tussen zijn tanden.

‘Drie miljoen, lieve mensen... dat is meer dan ik zondagsmorgens in het kerkenzakje doe.’ Hij keek naar Vledder, die aan het bureau tegenover hem zat. ‘Wat is het voor geld?’

De jonge rechercheur schoof zijn onderlip naar voren. ‘Mooi geld. Gebruikt. Niet genummerd. Kleine coupures. Makkelijk uit te geven. Zonder problemen. Het zijn de ontvangsten van een reeks warenhuizen en supermarkten in de stad.’

De Cock knikte begrijpend.

‘En die geldtransporteur is dood?’

Vledder trok een ernstig gezicht. ‘Een van de rovers joeg van dichtbij twee kogels door zijn hoofd. Ze hadden de geldwagen op de Gelderse kade, vlak bij de Nieuwmarkt, klemgereden.’

‘Waarom schoten ze hem neer?’

‘Dat weet ik niet. Volgens getuigen bestond er geen enkele aanleiding toe. De man was niet gewapend. Hij heeft zich ook niet verzet. Hij stond met zijn gezicht tegen de klemgereden geldwagen en met zijn handen omhoog.’

De Cock kneep zijn wenkbrauwen samen.

‘En toen werd hij neergeschoten?’ vroeg hij ongelovig.

‘Inderdaad, de overvaller kwam er speciaal voor terug. Het geld was al overgeladen. Volgens de getuigen was het moord... een zinloze moord.’

‘Heb je wat aan de getuigen?’

Vledder schudde zijn hoofd. ‘Het was alles even vaag. Ik heb geen enkel redelijk signalement kunnen lospeuteren.’

De Cock begon door de recherchekamer te stappen. Hij deed dat graag. Bij de cadans van zijn tred lieten zijn gedachten zich beter ordenen. Bij het bureau van Vledder bleef hij staan.

‘Hoe heet het slachtoffer?’

De jonge rechercheur raadpleegde zijn notities. ‘Martin... Martin van der Meulen, oud zevenentwintig jaar, gehuwd en vader van drie kinderen.’

‘Strafblad?’

Vledder vervolgde: ‘Een brave huisvader van onbesproken gedrag. Geen leningen, geen schulden. Ik heb ook in onze administratie niets ten nadele van hem kunnen vinden. Een trouwe werknemer. Hij werkt al jaren bij het transportbedrijf.’

De Cock beet op zijn onderlip. ‘Geen kans dat hij medeplechtig was?’

‘Je bedoelt dat hij in het complot van de overval zat?’

‘Precies... het zou niet de eerste keer zijn.’

Vledder wuifde met zijn hand. ‘We weten nog te weinig. Het is wel zo, dat de overval verrekt goed was voorbereid. De brede zijde van de Geldersekafe leent zich goed voor het klemrijden. Ook het tijdstip van de overval was gunstig gekozen. Het was min of meer toeval dat er zoveel geld in de wagen zat. In de regel is het veel minder.’

De Cock perste zijn lippen open. ‘Ik geloof niet in toevalligheden. Zeker niet bij een overval op een geldtransport.’ Hij ging weer achter zijn bureau zitten. ‘Die Alfa Romeo is op de Dui-vendrechtsekafe teruggevonden?’

Vledder knikte. ‘Daar zijn ze in een andere wagen gestapt. Er waren afdrucken van banden. Verder ontbreekt elk spoor.’

De Cock trok de mouw van zijn colbert iets terug en keek op zijn horloge. Het was precies elf uur en achtendertig minuten; ruim vijf kwartier na de overval. Het anders zo vriendelijke plooiengezicht van de grijze speurder stond somber. Hij had het beangstigende gevoel dat de affaire nog lang niet was beëindigd, dat de jacht om het geld pas was begonnen en dat de brave geldtransporteur niet het enige slachtoffer zou zijn in de macabere dans om drie miljoen. Hij keek naar Vledder, die de tekst van een telexbericht samenstelde.

‘Weet je, Dick,’ sprak hij triest, ‘geld... geld is een uitvinding van de duivel. Sommigen raken erdoor bezeten.’

2

De hemelsblauwe Jaguar raasde over de snelweg.

Richard van Slooten kwam wat tot rust. De intense spanning die zijn denken had verdoofd, ebde weg. Hij leunde behaaglijk achterover en stak een sigaret op. Het geluid van de politiesirenes was allang verstomd, trillend achtergebleven onder de rook van Amsterdam. Glimlachend blikte hij opzij.

‘Daar zijn we mooi uitgekomen. Verrekte mooi. Toen ik op de Wenkebachweg die dienders zag staan, dacht ik: dit is het einde, nu is het afgelopen.’ Hij glimlachte opnieuw en schuurde met zijn rug tegen de leuning. ‘Ik ga er weer helemaal in geloven.’ Hij draaide zich half om en keek met een vertederde blik naar de stapel geldzakken op de achterbank. ‘Hoeveel schat jij?’

Peter stak zijn kin iets naar voren. ‘Ik behoef niet te schatten,’ sprak hij hooghartig. ‘Ik weet wat erin zit.’

‘Hoeveel?’

‘Drie miljoen.’

Richard glunderde. ‘Drie miljoen.’ Hij proefde de woorden op het puntje van zijn tong. ‘Een bom duiten. Dat is... dat is anderhalf miljoen per man.’

Peter negeerde de opmerking. Met ruim honderd zestig kilometer per uur gleed hij langs een rij vrachtauto’s. ‘Hoe laat is het nu?’ vroeg hij scherp.

‘Kwart voor twaalf.’

Peter knikte voor zich uit.

‘Kwart voor twaalf,’ herhaalde hij nadenkend. ‘Het wordt tijd dat wij de snelweg verlaten. De politie zal inmiddels op de Duiwendrechtsekade de rode Alfa Romeo wel hebben gevonden. Op het moment dat zij erachter komen dat wij met deze Jaguar op weg zijn, hebben we een blokkade voor ons neus.’

Hij keek ineens naar Richard, naar de rook, die kringelend van zijn sigaret opsteeg. ‘Waar heb je je handschoenen?’ riep hij gespannen.

Richard reageerde wat verstoord. 'In mijn zak.'

'Hoe lang al?'

Met licht trillende vingers drukte Richard zijn sigaret uit.

'Dat... eh, dat weet ik niet.'

Peter snoof verachtelijk. Er stegen blosjes naar zijn wangen en zijn neusvleugels begonnen te vibreren.

'Heb je ze al uitgedaan in de Alfa Romeo?'

Richard trok zijn schouders op. Zijn gevoel van onrust kwam terug.

'Dat kan wel.'

Peter schudde afkeurend zijn hoofd.

'Hoe lang gap je al? Waar zitten je hersenen? Het eerste wat ze in Amsterdam doen, is die Alfa Romeo grondig op vingerafdrukken onderzoeken.' Hij zuchtte diep. 'Ik wed dat ze nu al weten dat een van de overvallers ene Richard van Slooten is.'

Hij keek nog eens opzij, scherp observerend. Daarna kneep hij zijn ogen even dicht en projecteerde het profiel op zijn netvlies. Toch, zo overdacht hij, een te weke kin.

Vledder legde de hoorn terug op het toestel. 'Dat is snel werk van de Dactyloscopische Dienst,' sprak hij bewonderend. 'Ze hebben in die Alfa Romeo de vingerafdrukken gevonden van Richard van Slooten.'

De Cock keek op. 'Kennen wij hem?'

Vledder knikte gretig. 'Hij moet pas los zijn. Een maand of tien geleden was hij nog bij ons aan de Warmoesstraat. Ik herinner mij hem nog wel; een jaar of vijftientig. Het type van een knap gozertje. Een echt binkie. Gesoigneerd. Goed in de kleren. Zijn moeder bracht bij de wachtcommandant altijd eten voor hem. De kost die wij hem gaven, was niet goed genoeg.'

'Wie heeft hem destijds behandeld?'

'Collega Zwakenberg.'

'Waarvoor?'

'Diefstal uit een auto. Een peperdure camera. Hij werd door een paar dienders op heterdaad betrapt, zittend achter het stuur, de camera in zijn hand. Die diefstal is hem ten laste gelegd en voor dat feit is hij ook voor de officier van justitie geleid, maar

volgens Dries Zwakenberg was het Richard van Slooten niet te doen om hetgeen er in de auto lag.'

De Cock fronste zijn wenkbrauwen. 'Waarom dan?'

'Om de auto zelf. Dat is de specialiteit van Richard van Slooten, het stelen van auto's, dure, exclusieve wagens... Daimlers, Triumphs en Jaguars. Hij is daarvoor al ettelijke malen veroordeeld.'

'En dat is alles?'

Vledder keek hem aan. 'Hoe bedoel je?'

'Geen geweldmisdrijven?'

De jonge rechercheur schudde zijn hoofd. 'Zo'n jongen is het niet. Als je het mij vraagt, is Richard van Slooten niet echt kwaadaardig. Hij heeft zich ook bij zijn arrestaties nooit verzet.'

De Cock begon aan zijn brede neus te plukken. 'Heeft hij matjes, vriendjes... medeplichtigen?'

'Niet dat ik weet. Ik zal hem straks nog even bij *Info* natrekken, maar zover mij bekend, opereerde Richard altijd alleen. Zijn enige relatie in het kwaad was een autohandelaar in de buurt van Enschede. Een al wat oudere man. Hij kocht van Van Slooten gestolen wagens, voorzag ze van nieuwe motor- en chassisnummers en verkocht ze met vervalste papieren en kentekenplaten in Duitsland. Ze hebben beiden jarenlang goede zaken gedaan, tot onze afdeling autodiefstallen de lijn oprolde.' Vledder zweeg even en schudde zijn hoofd. 'Richard van Slooten past niet zo goed in het beeld van een brute overval met dodelijk geweld.'

Peinzend betastte De Cock zijn kin. 'Misschien was hij er wel niet bij.'

Vledder keek verrast op. 'Ik begrijp je niet.'

Met beide handen gebarend verduidelijkte De Cock: 'Misschien nam Richard van Slooten wel helemaal niet aan de overval deel.'

Vledder grijnsde. 'En zijn vingerafdrukken?'

'Die vingerafdrukken liet hij in de Alfa Romeo achter toen hij de wagen jatte.'

Vledder glimlachte breed. Zijn blik verhelderde. 'Dat is helemaal geen gek idee,' riep hij bewonderend. 'Zijn specialiteit. Richard van Slooten jatte een Alfa Romeo voor twee jongens die voor een overval een snelle wagen nodig hadden. Meer niet.'

En het zou mij niets verbazen als hij ook een tweede vluchtwagen voor de overvallers had gereserveerd.' Ineens verstarde de jonge rechercheur, een ogenblik maar. Toen begon hij wild tussen de stapel papieren op zijn bureau te zoeken.

De Cock keek hem verwonderd aan. 'Wat is er?'

'Een Jaguar.'

'Wat voor een Jaguar?'

Vledder zocht verwoed verder. 'Op de Wenckebachweg. In Duivendrecht. Ik heb ergens een rapportje gelezen van twee dienders van een surveillancewagen, die op de Wenckebachweg bij een vermoedelijk gestolen Jaguar stonden, toen de rode Alfa Romeo hen voorbij stooft.'

'En?'

'Die wagen was later weg.'

Peter reed de snelle Jaguar met een matig gangetje door de oude dorpskern van het Drentse Diever. Als hij in de achteruitkijkspiegel keek, kon hij het topje van de stapel geldzakken op de achterbank zien. Het gaf hem een opwindend gevoel van macht.

Richard van Slooten veegde met zijn zakdoek langs het notenhouten dashboard en de stijlen van de deur. Hij blikte even door de voorruit, toen de wagen een scherpe bocht maakte. 'Waar gaan we heen?'

Peter ontweek de vraag.

'We zijn er zo. Nog een paar minuten.' Hij zwaaide geïrriteerd met zijn rechterhand. 'En laat dat geveeg. Dat heeft toch geen nut meer. Als je geen vingerafdrukken achterlaat, behoef je ze ook niet weg te vegen.'

Richard borg haastig zijn zakdoek op. Hij voelde zich verward en onzeker. Hij had graag weer een sigaret willen opsteken, maar durfde niet. Langzaam groeide in hem een vage angst voor die kille, koelbloedige man aan het stuur naast hem.

Buiten Diever verhoogde Peter de snelheid van de wagen. Zijn gezicht stond strak, had bijna geen expressie. De immense schoonheid van het Drentse landschap gleed aan hem voorbij. Onopgemerkt. Hij zag slechts de weg voor zich en hij luisterde

naar het zoeven van de banden over het asfalt. Een paar kilometer voorbij Doldersum remde hij plotseling sterk af en reed een zanderig bospad in.

Richard keek verwonderd om zich heen. ‘Wat doen wij hier?’ Peter stopte de wagen en trok de handrem aan. ‘Afscheid nemen.’

Rechercheur De Cock leunde achterover in zijn stoel en tilde zijn beide benen op de rand van zijn bureau. Zijn breed, wat grof gezicht met de vriendelijke trekken van een goedaardige boxer, stond somber. De grijze speurder vond dat het onderzoek naar de overval slecht was gestart. Als het een omen was, overdacht hij, een voorteken, dan kon hij van de toekomst weinig goeds verwachten. Hij keek naar Vledder, die een aanvullend telexbericht samenstelde.

‘Ik vrees dat we te laat zijn,’ sprak hij triest. ‘Als de overvallers zo professioneel zijn als ik ze inschat, dan hebben ze ook de Jaguar al verlaten en zijn met hun derde vluchtwagen op pad. Er steekt een goed brein achter het geheel. De improvisatie toen ze ontdekten dat er een paar dienders bij hun tweede vluchtwagen stonden, getuigt bovendien van grote koelbloedigheid.’

Vledder tikte op het telexformulier. ‘Zal ik het toch maar verzenden?’

De Cock knikte heftig. ‘Zeker, dat telexbericht moet eruit. Die Jaguar moet boven water komen. Hoe dan ook.’

Vledder schudde bedroefd zijn hoofd. ‘Stom, dat ik bij het lezen van het rapport van die dienders niet onmiddellijk heb gereageerd. Als ik direct het verband had gezien, hadden we misschien nog een kansje gehad. Wie weet hoe ver ze met die Jaguar hebben gereden.’

De Cock deed zijn best hem gerust te stellen. ‘Zulke dingen gebeuren. Wij zijn geen robotten.’ Hij stond op en schonk zijn jonge collega een milde glimlach. ‘Kom,’ sprak hij vriendelijk, ‘trek je jas aan.’

Vledder keek verwonderd omhoog. ‘Waar gaan we heen?’

Zijn leermeester slenterde naar de kapstok. Pas toen hij zijn oude vilten hoedje op zijn hoofd had, keerde hij zich naar Vledder en beantwoordde zijn vraag.

‘Naar een moeder,’ grapte hij vrolijk, ‘die vond dat het eten aan de Warmoesstraat voor haar zoon niet goed genoeg was.’
‘Mevrouw Van Slooten.’
De Cock knikte. ‘Je hebt toch haar adres?’

Vledder parkeerde hun politie-Volkswagen op het middenpleintje van de Palmgracht. Ze stapten uit en wandelden naar de Driehoekstraat. Voor een fraai gerenoveerd geveltje bleven ze staan. De Cock keek omhoog. Steeds weer verraste hem de intimiteit van de huisjes in de Jordaan.

‘Is het hier?’

Vledder plukte een papiertje uit het borstzakje van zijn colbert. ‘Het klopt, nummer 79, één hoog.’

De buitendeur stond op een kier. De Cock drukte die verder open en hees zijn negentig kilo moeizaam langs een krakende trap omhoog. Vledder volgde met lichte tred.

Op het portaal van de eerste etage bleven ze staan en klopten aan. Het duurde enige tijd voor de deur werd opengedaan door een omvangrijke vrouw in een glimmend zwarte kimono met wijde mouwen en exotische borduursels. Ze trok haar wenkbrauwen vragend op.

De grijze rechercheur maakte een lichte buiging en nam beleefd zijn hoedje af. ‘Mijn naam is De Cock,’ sprak hij beminnelijk. ‘De Cock... met ceooceekaa.’ Hij wees naast zich: ‘En dat is mijn collega Vledder. Wij zijn rechercheurs van de politie en doen dienst aan het politiebureau in de Warmoesstraat.’ Hij pauzeerde even. ‘U bent mevrouw Van Slooten?’

Ze trok haar kin iets op.

‘Dat ben ik.’

De Cock speelde met zijn hoedje in zijn hand.

‘Wij wilden eens met u praten... over uw zoon... Richard.’

Ze kneep haar ogen half samen.

‘Hebben jullie hem weer vast?’

De Cock schudde zijn hoofd.

‘Wij zijn bang,’ sprak hij wat timide, ‘dat hij bij een ernstig misdrijf betrokken is.’

Ze snoof minachtend.